

випробування виникне її деформація, яка не дозволить визнати її такою, але ж вона може завдати тілесні ушкодження особі.

Вплив проведення експертних досліджень у кримінальному процесі значно виріс, але при цьому з'являються багато проблем та недоречностей, які необхідно вирішувати за для того, щоб експертні дослідження не залежали від суб'єктивних факторів оскільки такий фактор може мати дуже тяжкі наслідки, тому, на нашу думку, необхідно встановлювати одні критерії проведення експертиз для всіх, щоб максимально зменшити експертні помилки. Також встановлені критерії необхідно чітко і правильно розтлумачити, щоб уникнути подвійного сприйняття, відображення та відтворення суб'єктами експертних досліджень. Також повинне бути необхідне матеріальне та технічне забезпечення та щоб в усіх експертних установах воно було однакове, таким чином вплив суб'єктів судової експертизи є мінімальним, та зведе до мінімуму фактор людської помилки.

Список використаних джерел

1. Про судову експертизу : № 4038-ХІІ за станом на 25 лютого 1994 р. / Верховна Рада України. – Офіц. вид. – К. : Парлам. вид-во, 1994. – № 28. – 232 с. – (Закон України).

2. Методика криміналістичного дослідження холодної зброї та конструктивно схожих з нею виробів, затверджена рішенням розширеного засідання секції НКМР Міністерства Юстиції України з проблем трасології та судової балістики із залученням членів координаційної ради з питань судової експертизи. Протокол від 10.04.2009 року № 22. (зі змінами на вересень 2014 року) – К. : Міністерство Юстиції України, 1999. – (Методика).

3. Анджапаридзе А.М. Некоторые спорные вопросы экспертного установления холодного оружия / А. М. Анджапаридзе, Г.А. Цимакуридзе // Применение научных методов при расследовании преступлений и изучении преступности. – Вып. 2. – М., 1974. – С. 121-123.

4. Кофанов А.В. Теоретичні аспекти криміналістичного дослідження холодної зброї та схожих з нею предметів (пристроїв) : Методичні рекомендації // А.В. Кофанов, О.Л. Кобилянський. – К.: УкрДГРІ, 2013. – 46 с. – (Серія «Зброезнавство і мисливствознавство»).

Тютюнник Р.С.

ОКРЕМІ ПИТАННЯ ПІДГОТОВКИ ДО ПРИЗНАЧЕННЯ СУДОВО-МЕДИЧНОЇ ЕКСПЕРТИЗИ ЖИВИХ ЛЮДЕЙ З ВОГНЕПАЛЬНИМИ ПОРАНЕННЯМИ

Історія застосування вогнепальної зброї починається з XIV століття, коли вона була вперше використана в битві при Креси (1346 р.) [1, с. 23]. Спочатку вона призначалася винятково для ведення бойових дій. Пізніше з'явилася мисливська, спортивна і сигнальна зброї. Останнім часом вогнепальний принцип став використовуватися в різних знаряддях праці. Незважаючи на певні обмеження, певна частина населення отримує доступ до вогнепальної зброї, що створює передумови для його використання в

протиправних цілях. Маючи велику потужність, ручна вогнепальна зброя становить величезну небезпеку для життя і здоров'я людей. Вогнепальні ушкодження практично будь-якої локалізації здатні спричинити за собою смертельний результат. Застосування багатозарядної автоматичної зброї нерідко призводить до загибелі людей в короткий проміжок часу. Все це створює безсумнівну суспільну небезпеку. Швидкоплинність інцидентів, у яких використовується вогнепальна зброя, навіть при наявності свідків, не дозволяє в більшості випадків відновити справжню картину події без допомоги фахівця. Ось чому призначення судово-медичної експертизи вогнепальних ушкоджень є обов'язковою визначальною дією, а результати експертних досліджень нерідко вважають одним з вирішальних джерел доказів при проведенні подібних розслідувань.

При судово-медичній експертизі живих людей з вогнепальними ушкодженнями одним із головних завдань, поряд з визначенням ступеня тяжкості ушкодження, є встановлення відповідності або невідповідності об'єктивних даних про ушкодження розслідуваним версіям [2, с. 12]. Це особливо важливо у випадках підозри на симуляцію нападу, на самокалічення та в деяких інших випадках застосування вогнепальної зброї. Вирішення цих питань значно ускладнюється, насамперед, тим, що судово-медичний експерт оглядає постраждалого й ушкодження на ньому лише через кілька днів або тижнів, а іноді місяців після поранення. За цей час ушкодження, як правило, піддається хірургічній обробці та процесу загоєння, а важливі первинні ознаки та особливості зникають. Допомогти справі можуть повноцінна медична документація, збережені і надані експерту відомості про хірургічну обробку рани, а також правильно збережений одяг потерпілого. Медичні документи потерпілого повинні бути надані експерту тільки в оригіналах і з усіма додатками. З них експерт виписує в свій висновок відомості про походження поранення, опис всіх виявлених ран та інших ушкоджень, дані про хірургічну обробку ран і про всю іншу інформацію, виявлену в ході операції, особливо про витягнуті снаряди та інші сторонні тіла, дані рентгенографії та інших спеціальних досліджень, про медикаментозне лікування, про перебіг загоєння та ін. Крім медичних документів, експерт вивчає й інші матеріали кримінального провадження: протокол огляду місця події, показання свідків, підозрюваного та ін., вибирає з них необхідні відомості. Обстеження потерпілого експерт, як правило, проводить в стаціонарі лікувальної установи або в амбулаторному відділенні. Воно завжди починається з опитування, з'ясування анамнестичних даних щодо обставин поранення, надання медичної допомоги і скарг на момент обстеження. Бажано, щоб експерт при опитуванні з'ясував і записав такі дані: коли, де і в якій ділянці потерпілий був поранений; з якої зброї і хто здійснив постріл; на якій приблизно відстані зроблений постріл; що робив у момент поранення, яке при цьому було положення тіла і його ушкодженої частини, що було надіто на цій частині тіла; коли, ким і де була надана перша і подальша медична допомога, в чому вона полягала.

Список використаних джерел

1. Карман У. История огнестрельного оружия. С древнейших времен до XX века [Текст] = A history of firearms: from Earliest Times to 1914 : переводное издание / Уильям Карман ; [пер. с англ. М.Г. Барышникова ; отв. ред. Ю.И. Шенгеля ; худож. И. А. Озерова]. – М.: Центрполиграф, 2006. – 300 с.

2. Авдеев М.И. Судебно-медицинская экспертиза живых лиц / М.И. Авдеев. – М.: Медицина, 1968. – 376 с.

Удовенко Ж.В.

ДОТРИМАННЯ ТАЄМНИЦІ ОСОБИСТОГО ЖИТТЯ ЛЮДИНИ ПІД ЧАС ПРОВЕДЕННЯ ЕКСПЕРТИЗИ

Конституція України у статті 32 проголошує, що ніхто не може зазнавати втручання в його особисте і сімейне життя, крім випадків, передбачених Конституцією України. Не допускається збирання, зберігання, використання та поширення конфіденційної інформації про особу без її згоди, крім випадків, передбачених законом, і лише в інтересах національної безпеки, економічного добробуту та прав людини.

Закріплення таких положень в Основному законі є значним кроком до побудови громадянського суспільства, демократичної та правової держави, оскільки історія вітчизняного досудового розслідування переконує у необхідності виділення морально-етичних принципів як пріоритетних. Так, у таємному листі міністра державної безпеки СРСР В.С. Абакумова І.В. Сталіну від 17 липня 1947 року «Про практику ведення слідства в органах МВС СРСР» міститься звіт про таку діяльність у справах шпигунів, диверсантів, терористів та учасників антирадянського підпілля. Серед тактичних прийомів ведення допиту описуються такі: якщо арештований не дає відвертих показань і ухиляється під прямих і правдивих відповідей на поставлені питання, слідчий з метою тиску на арештованого використовує наявні в розпорядженні МДБ компрометуючі дані з минулого життя і діяльності арештованого, які він приховує. Інколи для того, щоб перехитрити арештованого і створити враження, що органам МДБ все відомо про нього, слідчий нагадує арештованому інтимні подробиці його приватного життя, пристрасті, які він приховує від оточуючих тощо [1].

Нині законним і таким, що відповідає моральним вимогам, є збирання лише тих доказів, які стосуються розслідування конкретного кримінального правопорушення. Тому не варто фіксувати у протоколах слідчих (розшукових) дій інформацію, яка стосується особистого життя громадян, його подробиць, якщо це не відноситься до предмету доказування у кримінальному провадженні.

Варто зазначити, що поняття «особисте життя» охоплює не лише інтимну сторону життя людини, а й характеризує фізичну і духовну самостійність особистості, відносини поза колективом чи сім'єю: відомості про стан її здоров'я, стосунки між членами сім'ї, друзями і знайомими, моральні установки особи, її політичні уподобання, релігійні погляди тощо.

Втручання в особисте життя людини може бути під час проведення